

ígérete, ahogy egy utazás teheti csak szebbé
a lelkünket, mert ébren tartja a reményt
az újrakezdésre, hogy visszatérve, minden
megváltozhat, mintha bármi is ettől függne,

mintha ettől bármi függne, bizonytalanságunk
a szárítókötélen remegne, ruházatunk,
amit azért nem vethetünk le minden este (de
nem is gondolunk mindjárt a szóra, hogy „örökre”)

és hiába tudjuk majdnem biztosan, a házak
bejárata kijárat is egyben, a szobába
szeretnénk már bejutni, a kályhától meg végre
vissza, hosszú folyosón és zárt ajtón át, s közben

(kilincs, kulcs és csengő nélkül) csak ott áll az ember

Mecseki Rita Eszter

TATJANA LEVELEIBŐL

Én írok levelet Magának.
Kell ennél több?
Nem mond ez eleget?
Ahogy felkelti bennem
a vágyat, ahogy *nem*
vet rám szemet, és
kezet sem persze, ki-
kényszeríti szenvedélyemet.
Jöjjön már, vágyom, hogy
lássam, ne tétovázzon,
testem *még* hibátlan,
szóként rejtem el mind-
azt, mit takarni aligha
érdemes.
Habozni, látja,
felesleges.
Ne kínozzon tovább,
és főleg, ne játssza
az ostobát, hát
nem látja?
Vágyom Magát.

Én írok levelet, Magának.
Kell ennél több?
Eleget mond ez,
bár lehet,
hogy ezt a levelet
Maga összetépi...

Mindegy.
Jogom van remélni.

Nótincs, 1999. július 18.

A TENGER FELŐL FUTOTTAK

A tenger felől futottak, meztelenül,
gyönyörű nimfák, vékonyak voltak,
hosszú, dús hajuk csípőjükig ért,
combjaik kecsesen zárták hívogató
ölüket. A tenger felől futottak, csak
ennyit lehetett látni, hogy futnak
a tenger felől, kecsesen, játékosan,
melleik, feszes és hegyesen ágaskodó
melleik szinte önálló táncot járva
ugráltak kihívóan, talpaik alatt
meg messzire porzott a tenger-
parti homok. Jöttek a tenger
felől, senki nem látta őket
korábban, ismeretlen tengeri
lények, suttogtak róluk sokat
faluszerte, beszéltek róluk ott,
a tengerparti, kicsinyke településen.
Meztelen futottak be a falu főterére,
egész a görög templom elé, talán
épp Aphroditét akarták dicsérni
gyönyörű testtel, vagy Erószt,
a szerelem istenét. Aznap este
boldogok voltak a falucska asszonyai,
a férfiak kívánták újból az asszonyi testet,
és sok-sok gyermek született aztán,
pontos időre. Nyár volt, hajnalodott,
mikor az első nimfák jöttek futva
a tenger felől.

Hajnal van most is. Éppen a nyár közepe.
Itt ülök egy tengeri sziklatetőn, figyelem
a partot, és várom, hogy feltűnjenek
a nimfák. Hogy futhassak velük én is,
ki a főtérre, a templom elé, s aztán
tovább, messze, messze a végtelenbe.

Nőtincs, 1999. augusztus 3.

Payer Imre

MOSZKVA TÉR, EZREDFORDULÓ, CSÚCSFORGALOM

Nyugdíjas férfi galambsereg közepén.
Válláról a táskája le-, nadrágjából az inge ki-
csúszóban. Enyhén elhízott. Arca nyüzött.
Most csak a galambokra figyel.
Áll a Moszkva téren. A poros aszfalton.
Etetí a madarakat.
Mintha üvegburokban állna.

Ne gondoldj Szent Ferenc-szerűre.
Csúcsforgalom van. Ezredforduló.
Ahogy mindahányan, eltűnik ő is.

FÜSTBE MENT TERV

Az egész úton. Valami felé. Haladván előre. Tervén vissza.
Miként szólítsuk? kérdezzük? és ki válaszol?

Füstbe ment terv (elszívott cigaretta, lehasznált utópia,
kispályás biznisz). Gomolyog, szinte bugyburékol.
Mint a megélenkült fekália,
amikor hemzsegnek benne a kukacok.

Pulzál, viharlámpa fénye – ködben, szmogban – –